

Låt ei falska Råfwar
Hindra raska nåfwar,
At vår Gøthriks nöie främja!
Upp! hwar redlig man,
Hjelp, bäst han kan,
Husets heder, wårn och samja!

GS 1764

En liten Wisa

Om

Grannas Kari,

Qwåden af en som intet kan
sjunga, men hört melo-
dien af:

Swenska Gåkar blå &c.

Stockholm,
Tryckt hos Anders Zetterberg, 1788.

1.

Grannas Kari vår
Styrde flera år
Allt sitt stora Hus med heder:
Spann och nysta garn,
Skötte sina Barn,
Lärde dem godt wett och seder:
Men sen stack vår Gumma
Ryck och lust at brumma
Och bli närmsta Grannars Kuse:
Tål nu ingen ann',
Såsom Far och Man,
Styrer egit hem och huse.

2.

Först hon håller fläs,
Far sen på fallas,
Att sig stor och myndig wisa
Uti frims och frams:
Et onödigt flams,
Som ej någon gittat prisa;

Salte

Hälsst hon iämmt wil spöka,
Ut sin storhet öka,
Bruka list och arga finter:
Erör det skal ta lag
Nu, som fordomdag,
Ut med Rabor spela qwinter.

3.

Jost, en Hedersman,
Huset sit wäl kan
Utom Sancte Pär reglera;
Men han pårlig bra
Låt sig narra sta,
Ut med Kari Mor bravera.
Något hwar då stöttes
När de bägge möttes,
Ut om Grannars öden sluta:
Därom lära de,
Som man nog får se,
Enart få dem som med sig pruta.

4.

Stwar tog wäl sin stel,
När de två höll lef
Med den stackars Pål i knipan;
Men nu kan man spå,
Sen Herr Måns går på,
Ut han ger dem eld på pipan.

Jost

Jost han gnäller redan,
Ut han längesedan
Har af dansen ömnia fötter:
Kari tör wäl ock
Så få springa bock,
Ut hon blir af leken trötter.

5.

Öfwer Räckens putt
Ämnad' hon et skutt
Til Herr Måns, i sielfwa porten;
Puff! det gick i qwas:
Spelet blef ei af;
Ödet kom och blanda förten.
Hur hon sig nu swingar,
Röden hånne tvingar,
Til at hålla sina nära;
En nu, se'n Karl rast
Gaf dem klapp och dast,
De så långt ei skena lära.

6.

Som Karl för sin hatt,
Giorde han ett spratt,
Ut Mor Kari måste bäfwa.
Gräger sad' rent ut:
Karl har hin te frut;
Fåfångt är mot honom stråfwa.

Dr.

Ornen spände bälte;
Men han fann en hielte,
Som för ingen gifwer wika.
Stå i frost och tö,
Segra eller dö,
Det kan han; men aldrig swika.

7.

Tacke Göthriks ord,
Dise, som om Bord,
Slapp sielf siunde, Karl ur händer.
Göthriks ädelmod
Wisar han är god;
Fast man slått har gjort sig känder.
Tänk hur lätt det varit,
Att då så förfarit,
Som en falsk och fräcker fänta,
För försåt och spe,
Bordt sig tilförse,
Och med fog man kunnat wänta.

8.

Dise tackad' så,
Att han låt et Rå,
Utas Göthriks hiord nedfälla:
Wärnlöst, fattigt diur
Är ej swårt, på lur,
Nattetid, at efterstålla.

usla

usla hielte-dater,
Att, som Skogs-krabater,
Röfwa, ströfwa, håria, bränna.
Wackert hedersfolk!
Som kan lymfker dolt
Eå i oskulds hjerta ränna.

9.

Doct en wärre sak,
Om så nedrigt wraf
Gunnits i Swens-Göthes stuga;
Att, som Gummors gris,
Han, på skålmars wis,
Sig til sturskhet låtit truga,
När fler Hieltar låcka,
Högmod til at bräcka,
Welat fermt til Pärso' wandra.
Hin han såldt sin själ,
Att bli Karring-träl,
Som war djerf at sådant flandra.

10.

Up! hwart årans barn,
Skilien Er från starn,
Som blott tugga, småda, fråta!
Up, at stå på wakt
Och gå på med magt,
Om os Ornen wil upåta!

eat